

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/121/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2510217409
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2510217409.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľky: E. Y., nar. XX. X. XXXX, bytom G. XXX, zast. advokátom: JUDr. Pavol Gráčik, Nitra, Farská 40, proti odporcovi: E. Y., nar. XX. C. XXXX, bytom ako navrhovateľka, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 31. mája 2012 č. k. 10C/249/2010-145 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania m e n í tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov prvostupňového konania.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa I. určil, že do bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov (ďalej len „BSM“) patrí 19 hnutelných vecí a nehnuteľnosť (v skutočnosti inak až tri nehnuteľnosti reprezentované rodinným domom, ním čiastočne zastavaným a ďalším príľahlým pozemkom - pozn. odvolacieho súdu), bližšie identifikované v príslušnom čiastkovom výroku; II. BSM vyporiadal prikázaním prvých jedenástich hnutelných vecí uvedených v prvom výroku v celkovej cene 890 eur do výlučného vlastníctva navrhovateľky, ďalších ôsmich vecí v rovnakej celkovej cene do výlučného vlastníctva odporcu a nehnuteľnosti v celkovej hodnote 56.300 eur do podielového spoluvlastníctva oboch účastníkov (s podielom v rozsahu 1/2-ice u každého); III. odporcovi uložil povinnosť vydať navrhovateľke časť hnutelných vecí (položky 8 - 11 výpočtu), prikázaných do vlastníctva tejto účastníčky a to do 15 dní; IV. odporcovi uložil tiež povinnosť „nahradiť“ (správne „zaplatiť“) navrhovateľke „trovy“ (správne „náhradu trov“) právneho zastúpenia a „iné trovy“ (i tu správne „náhradu ...“), všetko v sume 2.020 eur k rukám advokáta navrhovateľky do 30 dní a V. obom účastníkom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne na svoj bližšie neoznačený účet (súdu prvého stupňa) zaplatiť súdny poplatok z predmetu konania v sume 1.742 eur, taktiež do 30 dní. Rozsudok v časti trov konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 2 a § 150 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a paušálnymi odkazmi na § 10 ods. 6, § 16 ods. 4 a § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení (tzv. advokátska tarifa), vecne potom názorom o dôvodnosti návrhu, pri ktorom až do prvého pojednávania (29. marca 2012) medzi účastníkmi nedošlo k dohode, neskôr odporca prejavil súhlas s návrhom až na určenie hodnoty nehnuteľností (v sume 85.000, resp. 66.300 eur) a navrhovateľka v záujem hospodárnosti konania vyslovila súhlas s určením hodnoty nehnuteľností sumou 56.300 eur. V konaní, v ktorom súd nebol viazaný návrhom, preto podľa názoru súdu nebolo spravodlivé navrhovateľke priznať celú požadovanú náhradu trov zastúpenia, z ktorého dôvodu došlo k jej kráteniu spôsobom bližšie priblíženým v odôvodnení (priznaním náhrady rovnajúcej sa odmene za 2 úkony právnej služby, k nim prislúchajúce paušálne náhrady a DPH v celom rozsahu a vo zvyšku len v rozsahu jednej polovice).

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie len odporca a navrhol ho zmeniť vyslovením, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Namietal nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvého stupňa, keď síce nepopiera návrhy navrhovateľky na uzavretie dohody o vyporiadaní BSM spred začatia konania, tieto však boli pre neho z dôvodu nereálnosti finančných požiadaviek navrhovateľky neprijateľnými. I návrh bol podaný v štádiu hľadania dohody a neobstojí ani argumentácia o úspechu navrhovateľky, ak obaja účastníci rozhodnutím súdu nadobudli do výlučného vlastníctva takmer (v skutočnosti celkom - pozn. odvolacieho súdu) rovnaké majetkové hodnoty.

Navrhovateľka navrhla rozsudok v napadnutej časti potvrdiť, majúc za to, že tento treba i s poukazom na vyjadrením citovanú judikatúru považovať za správny. Opakovane pritom poukazovala ako na bezúspešnosť pokusov o mimosúdnu dohodu o predmete sporu, tak aj na súhlasný prejav odporcu s návrhom, ku ktorému došlo až po začatí konania, odmietajúc napokon argumentáciu z odvolania ako neopodstatnenú.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. vec v medziach odvolania, teda len vo výslovne napadnutej časti trov konania a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania, pretože tu nešlo o prejednanie veci samej a ani o žiaden prípad, v ktorom by bolo potrebným prejednanie veci na pojednávaní odvolacieho súdu a dospel k záveru, že rozsudok v napadnutej časti skutočne nemožno považovať za správny.

Už vyššie naznačené formulačné nesprávnosti v napadnutom čiastkovom výroku rozsudku mali pritom len menší význam a podobne to bolo aj v prípade zjavne nesprávneho uchopenia (okresným súdom) úpravy z ust. § 151 ods. 8 O. s. p. (v znení zákona č. 388/2011 Z. z.) - v tomto prípade preto, že zmysel požiadavky uvádzať aj vo výroku rozhodnutia osobitné vyjadrenie trov právneho zastúpenia a iných trov konania, priznávaných niektorému účastníkovi je v rozlíšení nahradzovaných trov konania na tzv. advokátske a iné trovy, čo ale vyžaduje aj uvedenie oboch čiastkových náhrad samostatnými sumami, najmä ale splnenie tej podmienky, že sa vôbec náhrada iných než tzv. advokátskych trov požaduje a aj priznáva (keďže inak tu dôvod na rozlišovanie nie je, pretože rozlišovať nie je medzi čím). V prejednávanej veci totiž nebolo sporným, že napriek zaplateniu aj súdneho poplatku za návrh sa požadovala len náhrada trov právneho zastúpenia a ani v odôvodnení rozsudku nebolo zmienky o iných než tzv. advokátskych trovách.

Odvolateľ však rozsudku dôvodne vytýkal predovšetkým to, že sa tu nesprávne usúdilo na procesný úspech navrhovateľky, či presnejšie na taký výsledok konania, pri ktorom by právo na náhradu trov konania malo vzniknúť tejto účastníčke.

S návrhom sa tu síce nepochybne uspelo, avšak len v tej najvšeobecnejšej rovine (rozumej v tom, že návrhu na vyporiadanie BSM bolo vyhovené, teda že nedošlo k jeho zamietnutiu). Popri principiálnej správnej úvahe o tom, že v konaniach zahájiteľných oboma účastníkmi neskôr reálne vedeného sporu (v ktorých vykázanie do procesnej pozície odporcu závisí od faktoru predstihnutia jednej zo sporiacich sa strán tou druhou) majú status navrhovateľa i jeho úspech s návrhom len obmedzený význam, totiž v konaní o vyporiadaní BSM (podobne ako aj v konaní o zrušení spoluvlastníctva podielového) je pre posúdenie úspechu navrhovateľa s návrhom aj samotnej nutnosti vedenia konania pred súdom potrebným najmä zodpovedanie si otázok, 1. na čej strane bol dôvod neúspechu prípadného pokusu alebo aj viacerých pokusov o mimosúdne vyriešenie predmetu sporu (pokiaľ tu takýto pokus vôbec bol) a 2. do akej miery sa spôsob vyporiadania ustálený rozsudkom alebo prípadným iným vecným rozhodnutím súdu kryje so spôsobom vyporiadania navrhovaným návrhom, resp. tým, ktorý bol obsahom dohody ponúkanej navrhovateľom druhému účastníkovi vzťahu pred začatím konania.

Pri nazeraní na posudzovaný problém aj z tohto uhla pohľadu potom v konaní neboli spornými pokusy navrhovateľky o mimosúdnu dohodu, na druhej strane však ani to, že „krach“ takýchto pokusov netkvel v absolútnom odmietaní dohody zo strany odporcu, ale len v nechote pristúpiť na finančné požiadavky navrhovateľky v súvislosti s jej ponukou spred začatia konania (vyplývajúcou z návrhu i k nemu pripojenej prílohy v podobe listu advokáta navrhovateľky odporcovi z 23. júna 2010 - por. č. I. 3 a 8

- 10 spisu), aby nehnuteľnosti prevzal do výlučného vlastníctva práve odporca (s povinnosťou výplaty navrhovateľke len na cene nehnuteľností polovice sumy 85.000 eur, uvedenej tiež v návrhu), na ktorú odporca reagoval vyjadrením nezájmu na nadobudnutí nehnuteľností za navrhovaných podmienok do výlučného vlastníctva ním a protinávrhom na prevzatie nehnuteľností navrhovateľkou (listom zo 6. júla 2010). To naopak odmietla táto účastníčka s ďalším návrhom na taký spôsob vyriešenia predmetu sporu, ktorý platné právo ako spôsob vyporiadania BSM nepozná - na predaj nehnuteľností v spoluvlastníctve za cenu určenú nevedno kým stanoveným znalcom a na rozdelenie výťažku (vo vzťahu ku ktorým návrhom por. tiež list Mgr. F. L. zo 6. septembra 2010 na č. I. 11 spisu).

Ak potom odporca s návrhom (navrhujúcim rozdelenie hnutelných vecí nie celkom proporcionálne, ale spôsobom predpokladajúcim vyššiu hodnotu vecí prevzatých týmto účastníkom a takto aj jeho tzv. výplatovú povinnosť a u nehnuteľností ich prikázanie do podielového spoluvlastníctva účastníkov s rovnosťou ich podielov) v priebehu konania vyslovil súhlas až na zotrvanie na námietke prílišnej výšky ceny nehnuteľností, v tomto mu navrhovateľka napokon dala za pravdu (nech aj zjavne i pre jej záujem na znížení hodnoty tzv. masy BSM pre účely určenia súdneho poplatku za konanie) a spôsob vyporiadania založený napádaným rozsudkom zodpovedal až takto modifikovanému návrhu (navyš s takou korekciou spôsobu vyporiadania hnutelných vecí, po ktorej sa hodnota vecí preberaných oboma účastníkmi vyrovnala); možným bol len ten záver, že navrhovateľka s návrhom uspela iba formálne (teda bez toho, aby rozsudkom boli zohľadnené aj tie jej požiadavky, pre ktoré tu nedošlo k mimosúdnej dohode a pre ktoré tak bolo potrebným obrátenie sa na súd).

I ak by práve uvedené (o len formálnom úspechu navrhovateľky) nemalo platiť, šlo by tu skôr o prípad takého neúspechu odporcu, pri ktorom tento reálne návrhu neodporoval a skutočnú príčinu na podanie návrhu svojim správaním navrhovateľovi nedal, takže by právo na náhradu trov konania malo patriť jemu (podľa § 143 O. s. p.). Pri vyslovení tejto úvahy totiž nemohlo byť rozhodne bez významu, že aj prípadné vyporiadanie BSM zo zákona po nepodaní návrhu niektorým z rozvedených manželov a márnom uplynutí lehoty, v ktorej tak možno urobiť by sa v časti medzi účastníkmi konania v prejednávanej veci naozaj spornej od navrhnutého a napokon i súdom zvoleného spôsobu vyporiadania nelíšilo (tu por. i § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení).

Súdu prvého stupňa potom zaiste bolo vytykané oprávnene, že sa odôvodnením svojho rozsudku nevyšporiadal aj s otázkou miery úspechu oboch strán sporu (ak už svoje rozhodnutie mienil primárne oprieť o ust. § 142 ods. 2 O. s. p. dopadajúce na takéto prípady), resp. že sa posúdeniu úspešnosti v odôvodnení v skutočnosti vyhol - pričom ak by postupoval inak, stála by pred ním práve otázka položená vyššie, na ktorú sa odpoveď nezdá až taká jednoduchá. Toto však opäť malo povahu len menšej nesprávosti, ak dôsledkom už vyššie priblížených úvah musel byť záver, podľa ktorého tu šlo o prípad len formálneho úspechu návrhu v konaní, v ktorom je súd viazaný návrhom na vyporiadanie, nie však i návrhom na konkrétny spôsob, akým k tomuto má dôjsť; zároveň o prípad, v ktorom by odporca s prípadným ním podaným návrhom, zohľadňujúcim aj námietky tohto účastníka musel uspieť celkom a do tretice i o prípad, pri ktorom miera úspechu či neúspechu tej-ktorej strany sporu nebola určiteľná a pri ktorom sa na rozhodovanie o trovách konania má použiť tá časť úpravy z už súdom prvého stupňa citovaného ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p., podľa ktorej súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (kde sa inak javí pre úplnosť javí vhodné doplniť, že pri rešpektovaní pravidiel slovenského jazyka je namieste používanie príslušného výrazu v tvare „žiadny“ - v tejto súv. por. rozdiely medzi výrazmi v ust. § 142 ods. 2 O. s. p. a v tzv. návetí alebo tiež uvodzovacej vete ust. § 146 ods. 1 rovnakého zákona len v slovenskej jazykovej verzii právneho predpisu, o ktorý tu ide, nie teda aj vo verzii českej, ktorá naopak v oboch prípadoch používa výraz „žádný“, napr. <<http://aplikace.mvcr.cz/sbirkazakonu/SearchResult.aspx?q=1963&typeLaw=zakon&what=Rok>>)

Riadiaci sa už opísanými úvahami preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 220 O. s. p. zmenil spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto jeho uznesenia.

Pri takomto výsledku odvolacieho konania v ňom bol plne úspešným odporca (ktorému sa takto podarilo odvrátiť tzv. náhradovú povinnosť celkom a plne bol akceptovaný i jeho návrh na spôsob rozhodnutia, kým navrhovateľka naopak s návrhom na potvrdenie rozsudku v príslušnej časti neuspela) a bol to tak

on, komu tu vzniklo právo na náhradu podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. Odporcovi však v odvolacom konaní s výnimkou poštovného žiadne trovy preukázateľne nevznikli a aj keby to malo byť inak, nepodal návrh na priznanie mu náhrady (nutná podmienka podľa § 151 ods. 1 a 4 O. s. p.); preto mu odvolací súd žiadnu náhradu nepriznal.

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.